

Mindretallet har derfor indskrænket sig til:

- a. at sætte Børnepligtsloven, der er bleven til efter Hærplanen af 1842, i en lov-bunden Forbindelse med denne gennem saadanne almindelige Bestemmelser, som ikke binde Hænderne paa Krigsstyrelsen indenfor Hærens egne Grænser, medens de dog give Borgerne de Udkomster, som følge af deres lige Forpligtelse;
- b. at udtale sig om den Sum, som det anseer for den høieste, Staten kan og bør anvende til Udvikling og Vedligeholdelse af denne Deel af Statslivet.

Hvad dette sidste Punkt angaaer, da har Mindretallet ikke anseet det rigtigt at overanstrengte Landets Kræfter, for at faae et, dog efter Alles Mening, saare utilstrækkeligt Forsvarsvæsen ligeoverfor de Magter, med hvilke Danmark efter Rimelighed kan komme til fjendtligt Sammenstød. Mindretallet kan endnu mindre gaae ind paa at udgive store Midler, for at have paa rede Haand en Hjælps-hær, der maaskee, ja rimeligt, vil paataales til Tjeneste af vore Fjender. Vor Veltgenhed og Landsbefkaffenhed vil let kunne føre dette med sig.

Mindretallet har ikke anseet det rigtigt at komme tilbage til et Normalbudget, ved udenfor Finantsloven at fastsætte en fast aarlig Sum eller Pengeforpligtelse til Hæren i en Hærlov. Saalænge Rigsdagen ikke anderledes er kommen paa det Rene med, hvad den aarlige Bevillingslov betyder ligeoverfor de i Lovet tilføjede Udgifter, saalænge Rigsdagen ikke har erkjendt, at Finantsloven er det Middel, hvorigennem Misbrug og indgroede Misgreb rettes, saalænge kan, det er Mindretallets Overbevisning, den, der mener det alvorligt med Repræsentationens Betydning og ikke deri seer et Statsmagten svækkende, bureaukratiske Skærmbraedt, ikke ville komme tilbage til et meer eller mindre ligefrem udtalt Normalbudgetssystem; dette har kun fundet sin Retfærdiggjørelse i Samstatens eiendommelige Tilbliven, og selv i Samstaten synes det ikke at have øvet nogen gavnlig Indflydelse.

Skjøndt Mindretallet saaledes ikke foreslaaer nogen fast Sum, saa har det dog gjort sig

Rede for, hvormeget der kan regnes paa, og hvormeget der maa være tilstrækkeligt. Det har herved væsentligt holdt sig til Udbyttet af Rigsraadets indgribende og omfattende Forhandlinger, der førte det til Lov om Bevillinger for Krigsministeriet (Landkrigshæren) for Finantsperioden 1ste April 1866 til 31te Marts 1868. Hertil er bevilget for 1866—67 2,922,415 Rd. 39 ø. og for 1867—68 2,750,512 Rd.

Lægges der Mærke til, hvorledes Rigsraadet har havt Leilighed til at sætte sig ind i Statens Stilling, dens Krigsvæsen og de seneste Krigsbegivenheder, saa maa vel Mindretallet holde sig overbevist om, at der ved denne Bevilling er givet Alt, hvad der kunde gives, og hvad der var tilstrækkeligt. Mindretallet antager derfor, at Thinget bør holde sig hertil eller rettere, at det bør bevilge, hvad Rigsraadet har bevilget for Aaret 1867—68 for Land- og Søværn tilsammen, nemlig 3,805,796 Rd., med rund Sum indtil 4,000,000 Rd.

Vi føie begge Børn sammen, idet vi holde os overbeviste om, at i en saa lille Stat som Danmark bør Børnene samles under een Fællesbestyrelse. Herved vindes ikke blot en substandigere Samvirken, men spares ikke saa ellers spildte Kræfter.

Mindretallet mener, at Staten med Hensyn til sit Landværns Styrke, saaledes som det er skeet i Hærplanen af 1842, og som det i Virkeligheden skeer overalt, især hvor Bæbninggen gjør stærkt Krav paa Befolkningen, bør gaae ud fra Folketallet og fastsætte Bæbningens Styrke i Overensstemmelse hermed. I 1842 havde Riget en Befolkning af 2,300,000; der blev oprettet 1 Gardebataillon og 22 Liniebatailloner (heraf 5 Jægerbatailloner), idet Plazzen tillige gav Anvæisning paa Oprettelsen af 11 Reservebatailloner og antydede Oprettelsen af 20 Forstærkningsbatailloner. Naar der nu i Kongeriget med herved 1,700,000 Indvånere beholdes 1 Gardebataillon og 16 Liniebatailloner, hvilke kunne udvisses til 32, og anbefales Oprettelsen af 16 Forstærkningsbatailloner, saa vil Forholdet af Bæbningen til Befolkningen stille sig gunstigere end efter Planen af 1842.